

הסוד השמור ביותר של חושיטאן

**השכלות
שהחרידו
החיפה**

עם פתיחת סודרת הגיוויים על השחיתות והטרור בעיריית חיפה, לא היה למערכת "העולם הזה" כל רצון לחשוף את עברם האיש של אבות הנגע. גם תפקידו העמום של אבא חושי מימי המאבק והשיחרור, שנחשף בכל מערמוני ממוצות החקירה המדוקדקת, לא נועד על ידי מערכת "העולם הזה" לפרסום פומבי.

אולם בשעת נסיונם האומלל לחפות על הגאונסטריום השולט נבנו העירייה, ניפו דוברי החושיזם להמתיר את גיפורם כפתר משהחריד חיפה ומנהיג מאבקה. עתון החצר של מפא"י, "דבר", אף העז לדרוש את אימוץ הציבור לאבא חושי על-סמך מימצעיו בשעת מלחמת השיחרור.

נוכח נסיון מחפיר זה להכתים את זכרם של משהחריד חיפה, החי יום והמתים, שוב אין למערכת הברירה אלא להפנות את אור הזרקור אל אחת הפרשות הממאירות ביותר של ימי המאבק והשיחרור — מזדמנת אבא חושי נגד דוחמי העם. הגיוויים הכאים הם פרו הקורה קפדנית, בה נגמו עדויותיהם של עשרות מפקדים וחילדים מימי המאבק והמזדמנת בחיפה. כמתבה זו נמנע עדיין "העולם הזה" מלטפל בצד השני של מטבע השיחרור בחושיטאן — מי התעשר במחיר הדם וכיצד התעשר.

מאת אורי אבנרי

אבא חושי, דיקטטור מבטן ומלידה, לא חרג מכלל זה. כל גרעיני-הכוח בחיפה היו בידיו. פרט לאחד: הפיקוד המחוזי של ארגון ההגנה.

לפי מבנה ההגנה, היתה למפקד המקומי בכל מחוז המרות העליונה בכל העיניים הצבאיים. הוא סר אך ורק למרות הפיקוד הארצי, שמינה אותו. שום מרות אורתית מקומית לא חלה עליו. ההגנה דאגה בכל מקום להקמת מיפקדה אורחית, שמתפקדה היה לסייע לפיקוד המחוזי בכל העיניים האורחים. המפקד לא מסר למיפקדה אורחית זו את תכניתיו. יותר מזה, היא לא היה כלל רשאי לגלות לה את סודות פיקודו.

של הארץ, עורקהחיים של הישוב המוקף אויבים משלושת עבריו — על היבשה, חיפה היתה גם נקודת-החיבור החיונית בין הצפון והדרום.

שליטה של חיפה היה אבא חושי. הוא לא היה עדיין ראש-עיר. אולם השלטון האמיתי בעיר לא היה בידי העירייה המערובת, או ועד הקהילה, או ועדת-המצב, אלא בידי מועצת הפועלים. התברר אבא חושי היה מזכירה, רודנה ושליטה הכליכול של העיר.

שום דיקטטור אינו יכול לסבול גרעיני כח עצמאיים ובלתי-תלויים בתחום שלטונו.

היתה זאת תמימות ברוכה. כי הקוננויות לא שקטו. מאחורי גבם של הלוהמים, על קברם של הנופלים, בשעה שעצם חייו של העם היה מונח על כפות המאזניים, הרימה את ראשה מפלצת נוראה: ספסרותם הבזויה של עסקנים אשר ביקשו לעשות הון פרטי ומפלגתי מן ההישגים אשר נקנו בהם כה יקר.

תופעה זו לא היתה מוגבלת למקום מסוים. אך בשום מקום לא נתגלתה בצורה כה חותכת ומחפירה כמו במצרו של אבא חושי.

אחריות עצומה רבצה על פיקוד ההגנה

ליטב הנוער העברי התגייס למאבק המכריע. הימים היו ימי סוף 1946. על קברם הרענן של חללי המאבק התכונן ארגון ההגנה למאמץ העליון. היה ברור לכל כי הגע השלב הסופי במאבק נגד השלטון הזר. מרחיקי-ראות אף ידעו כי באופק מסתמנת המלחמה המכרעת בין צבאות ערב והישוב העברי.

התלהבות מרהיבה ומרוממת-לב אחזה בהמוני הנוער העברי, בני כל המתנות. דומה היה כי נשכחו הקוננויות המפלגתיות, כי גדם קולם של הפוליטיקאים בהישמע קול הנשק, בגודולי ההגנה שירתו ונפלו זה בצד זה בני כל המפלגות, מבלי שאיש התעניין בהשתייכותו הפוליטית של רעהו. חסל סדר הספסרות המפלגתיות. כך, לפחות,